

CUPRINS

Toltecii	11
<i>Introducere – Maestrul</i>	15
1	
Mintea rănită	21
2	
Pierderea inocenței	39
3	
Omul care nu credea în iubire	57
4	
Calea iubirii, calea fricii	69
5	
Relația perfectă	87
6	
Bucătăria magică	105
7	
Maestrul din vis	119
8	
Sexul: cel mai mare demon din iad	133
9	
Zeița vânătorii	147
10	
Cum putem privi prin ochii iubirii	159
11	
Vindecarea corpului emoțional	175
12	
Dumnezeul din noi	195
<i>Rugăciuni</i>	213

1

MINTEA RĂNITĂ

Poate că nu v-ați gândit niciodată la acest lucru, dar pe un nivel sau altul suntem cu toții maeștri. Suntem maeștri pentru că avem puterea de a crea și de a ne conduce propriile vieți așa cum dorim.

La fel cum civilizațiile și religiile lumii își creează mitologii incredibile, noi ne creăm propriile noastre mitologii, populate cu eroi pozitivi și negativi, cu îngeri și demoni, cu regi și cerșetori. Noi creăm în mintea noastră o întreagă populație, inclusiv diferite personalități ale noastre, după care ne folosim de o imagine sau alta, în funcție de circumstanțele în care ne aflăm. Devenim astfel adevărați artiști dramatici,

proiectând în exterior diferite imagini ale noastre și controlând cine și ce dorim să fim. Atunci când ne întâlnim cu alte persoane, le clasificăm imediat, atribuindu-le un rol sau altul în viața noastră. Creăm astfel o imagine a lor, în funcție de rolul pe care li-l atribuim. Iar acest proces se repetă cu absolut toate persoanele din jurul nostru.

Noi avem puterea de a crea. Această putere este atât de mare, încât tot ceea ce credem se transformă pentru noi în realitate. Noi ne creăm pe noi înșine și devenim cei care credem că suntem. Suntem ceea ce suntem pentru că asta credem noi despre noi înșine. Întreaga noastră realitate este în întregime creată de noi înșine. Aceeași putere o au însă și ceilalți oameni. Singura diferență dintre noi și o altă persoană constă în felul în care folosim această putere, în destinația pe care o dăm puterii noastre creatoare. Chiar dacă semănăm cu unii sau cu alții, nu există totuși nimeni în întreaga lume care să își trăiască viața exact la fel ca noi.

În acest fel, noi jucăm de-a lungul întregii vieți un anumit rol, pe care am ajuns să-l jucăm atât de bine încât am devenit maestrul propriei noastre realități. Ajungem astfel să ne controlăm personalitatea, convingerile, fiecare acțiune, fiecare reacție a

noastră. După ce am practicat ani de zile, am ajuns maestrul propriei noastre lumi subiective, a propriei noastre realități. Dacă veți ajunge să înțelegeți că fiecare om este propriul său maestru, veți înțelege și tipul de control pe care îl exercitați personal.

De pildă, atunci când suntem copii și cineva ne creează probleme, noi ne supărăm pe el sau pe ea. Într-un fel sau altul, mânia noastră face ca problema să dispară (cel mai adesea în subconștient); în acest fel, noi atingem rezultatul dorit (problema a dispărut). Când situația se repetă, noi știm deja cum trebuie să reacționăm – prin mânie – pentru ca problema să dispară. Și astfel, noi continuăm să practicăm arta mâniei, până când devenim adevărați maștri ai ei.

În mod similar, noi învățăm să devenim maștri ai geloziei, ai tristeții, ai lipsei de încredere în sine. Toată drama noastră existențială, toate suferințele noastre, se învață prin practică. Noi facem un legământ cu noi înșine și continuăm să practicăm acest legământ până când atingem un control absolut asupra lui. Felul în care gândim, în care simțim și în care acționăm devin atât de rutiniere încât nu mai avem nevoie să fim atenți la ceea ce facem. Comportamentul nostru a devenit un tipar, o reacție de același fel la stimulii exteriori.

Ca să devenim maeștri ai iubirii, noi trebuie să practicăm arta de a iubi. La fel ca și orice altă manifestare, arta relațiilor interumane se învață prin practică, iar cei care practică suficient de mult pot atinge un control perfect asupra ei. Așadar, controlul unei relații de cuplu sau de prietenie ține de acțiune, nu de cunoaștere sau de teoretizare. Totul este legat de acțiune. Evident, pentru a intra într-o acțiune este necesar să dispunem de o anumită cunoaștere, sau cel puțin de conștientizarea felului în care funcționează oamenii.

Imaginați-vă că trăiți pe o planetă ai cărei locuitori suferă de o boală de piele. Timp de două sau de trei mii de ani, locuitorii acestei planete au suferit cu toții de aceeași boală: corpurile lor sunt acoperite de răni infectate, care dor dacă sunt atinse. Evident, după atâta vreme ei au ajuns să creadă că aceasta este fiziologia normală a pielii. Chiar și cărțile lor medicale descriu această boală ca fiind starea normală a pielii. Când oamenii se nasc, pielea lor este sănătoasă, dar în trei-patru ani încep să apară primele răni. Când copilul atinge vârsta adolescenței, trupul lui este deja complet acoperit cu răni.

Cum credeți că vor acționa acești oameni unii față de ceilalți? Pentru a stabili o legătură cu alte persoane, ei vor trebui să-și protejeze cu cea mai mare atenție rănilor. Ei nu vor atinge niciodată pe nimeni, căci atingerea este foarte dureroasă pentru ei. Dacă cineva atinge din greșeală pielea altei persoane, aceasta va simți o asemenea durere încât se va înfuria imediat și se va răzbuna atingând la rândul ei pielea primeia. Chiar și așa, instinctul de a iubi este atât de puternic încât toată lumea va fi dispusă să plătească un preț ridicat numai pentru a intra în relații cu alte persoane.

Imaginați-vă acum că într-o bună zi se petrece un miracol: vă treziți complet vindecat. Pe trupul dumneavoastră nu mai există răni, iar atingerea nu mai este dureroasă pentru dumneavoastră. Mai mult, dacă cineva vă atinge pielea sănătoasă, senzația este minunată, căci pielea a fost special creată pentru atingere. Vă puteți imagina cu o piele sănătoasă într-o lume în care toți ceilalți suferă de o boală îngrozitoare a pielii? Dumneavoastră nu-i puteți atinge pe cei din jur, căci acest lucru le provoacă dureri, și nimeni nu îndrăznește să vă atingă, pornind de la premisa că acest lucru v-ar provoca aceleași dureri.

Dacă vă puteți imagina această viziune, veți înțelege cu siguranță ce ar simți un vizitator de pe o altă planetă care ar veni să vadă cum trăiesc oamenii. Pielea noastră nu este însă acoperită cu răni... Ceea ce ar descoperi vizitatorul de pe o altă planetă ar fi o minte acoperită cu răni, iar boala de care suferă ea este teama. La fel ca în descrierea de mai sus, referitoare la pielea infectată, corpul nostru emoțional este acoperit cu răni, care sunt infectate de otrava emoțiilor negative. Printre manifestările acestei boli a fricii se numără: mânia, ura, tristețea, invidia și ipocrizia. Rezultatul acestei boli sunt toate acele emoții care îi fac pe oameni să sufere.

Toți oamenii de pe planeta noastră suferă de aceeași boală mentală. Nu am greși cu nimic dacă am afirma că această lume este un spital de nebuni. Dar tulburările psihice de care suferă oamenii există de atâtea mii de ani încât toate cărțile medicale, de psihologie și de psihiatrie au ajuns să considere boala ca fiind starea de normalitate. Ele o consideră ceva normal, dar eu afirm că nu este deloc normal.

Când teama devine prea mare, mintea rațională începe să clacheze și nu mai suportă toate aceste răni cu otrava care le macină. Cărțile de psihologie

numesc acest proces boală psihică, schizofrenie, paranoia, psihoză, dar toate aceste boli sunt create doar atunci când mintea rațională ajunge să fie atât de înspăimântată și rănilor ei devin atât de dureroase încât minții i se pare mai ușor să rupă contactul cu lumea exterioară.

Oamenii trăiesc cu teama continuă de a nu fi răniți, iar acest lucru creează o dramă uriașă, pe care o regăsim oriunde ne-am afla. Felul în care comunicăm unii cu ceilalți este atât de dureros din punct de vedere emoțional încât fără nici un motiv aparent noi ne înfuriem, ne întristăm, devenim geloși sau invidioși. Chiar și a spune „Te iubesc“ poate fi ceva înspăimântător. Totuși, chiar dacă ne temem atât de tare de interacțiunea emoțională, noi continuăm să încercăm, creăm relații de cuplu, ne căsătorim și facem copii.

Pentru a-și proteja rănilor emoționale și pentru a nu fi răniți, oamenii creează în minte un sistem foarte sofisticat al negării. Acest sistem îi transformă în niște mincinoși perfecți. Oamenii au ajuns să mintă atât de perfect încât se mint chiar și pe ei înșiși, ba chiar ajung să creadă în propriile lor minciuni. Ei nici nu-și mai dau seama că mint, sau chiar dacă își dau seama, găsesc pretexte și scuze pentru minciunile lor,